

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/376/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207056
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207056.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/101/2012-58 zo dňa 2.5.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že nebol splnený predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spočívajúci v nesprávnom úradnom postupe. Nestotožnil sa síce s argumentáciou odporcu, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa na exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku nevzťahovala, ale nezistil, že by došlo zo strany exekučného súdu k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Okresný súd zdôraznil, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za takéto porušenie. V dotknutej veci exekučný súd musel posúdiť súvislosti spotrebiteľskej ochrany a vykonať nevyhnutné doplňujúce šetrenia ohľadne nárokovaného plnenia (§ 45 ods. 1, 2 Zákona č. 244/2002 Z.z.). Okresný súd doplnil, že navrhovateľ bol v danom exekučnom konaní pasívny a nevyužil ani právne možnosti domáhať sa odstránenia (tvrdených) prieťahov. Zároveň nepovažoval za preukázaný ani vznik škody, jej vyčíslenie navrhovateľom totiž nebolo podložené žiadnymi dôkazmi. Taktiež len všeobecnými sú tvrdenia navrhovateľa o riziku insolvencie povinného, jeho zániku, či o zániku podnikateľských plánov navrhovateľa a o jeho hospodárskej strate. V danej spojitosti okresný súd konštatoval, že navrhovateľ by sa v prvom rade mal vypoariadať s tým, či povinný (A. K.) bol vôbec solventný v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi. Navyše (ne)vymoženie sumy 164 eur nemôže tak intenzívne, ako to prezentuje navrhovateľ, dopadať na aktivity obchodnej spoločnosti so zaplateným základným imanom 6.638.785 eur.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko v zákonom stanovenej lehote tieto nevyčísliť.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho

konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Osobitne namietal, že vyjadrenie protistrany mu nebolo doručené v súlade s § 114 ods. 2 O.s.p., preto nebolo prípustné v konaní pokračovať prejednáváním veci na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýkal, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Tvrdil, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že listiny, dokazovanie ktorými bolo vykonané, majú „pôvod“ v exekučnom spise.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viaceré omyly, z ktorých uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je pritom práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. Rovnako by bol oboznámený (s poukazom na okolnosti rozoberané nižšie) s vyjadrením odporcu.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 29.4.2013, t.j. až po vykonaní predvolania navrhovateľa na pojednávanie a zároveň v odstupe iba jedného pracovného dňa pred nariadeným termínom pojednávania. Nemožno preto za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) považovať taký postup súdu, ktorý vzhľadom na krátky časový interval a reálny čas trvania doručovania (poštovej prepravy) vyjadrenia navrhovateľovi, ponechal oboznámenie navrhovateľa s vyjadrením odporcu na samotné súdne pojednávanie.

Zásadný dôkaz, na základe ktorého okresný súd dospel k ustáleniu skutkového stavu bol exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie navrhol samotný navrhovateľ. Tento bol pritom aj účastníkom namietaného exekučného konania. Je teda zrejmé, že okresný súd rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhoval samotný navrhovateľ. Neopodstatnenými sú i tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu 7Er/370/2010, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 63, 64 a 67 spisu).

V týchto súvislostiach sú potom ďalšie námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (na deň 2.5.2013) prvostupňový súd určil 3.4.2013 a navrhovateľovi bolo predvolanie doručené dňa 22.4.2013. Dňa 2.5.2013 t.j. v deň pojednávania bol konajúcemu súdu doručený mail navrhovateľa obsahujúci „Návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo korešponduje s nižšie vysloveným záverom o neopodstatnenosti tvrdení o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje konajúcemu súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. O odročenie pojednávania však navrhovateľ požiadal až v okamihu (cca 50 minút pred začatím pojednávania), kedy nebolo možné mu efektívne (do úvahy prichádzalo len oznámenie v samotný deň pojednávania, pričom vzdialenosť sídla právneho zástupcu navrhovateľa od sídla konajúceho súdu je cca 270 km) oznámiť stanovisko súdu k návrhu na odročenie pojednávania, čím sa využitie daného ustanovenia stalo bezpredmetným.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody napadnutého rozhodnutia.

Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa zákonného parametre odôvodnenia.

V danej spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s obsahom posudzovaného rozsudku; ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov. Bez ohľadu na to, že predmetné konštatovanie nie je súčasťou odôvodnenia, navrhovateľ ani bližšie neuvádza, o ktoré časové úseky sa má jednať; pričom časové údaje tak, ako ich vymedzuje prvostupňový súd zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu.

Nenáležitou je aj námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom. Odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci žiadne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti (ako to uvádza odvolateľ) voči zákonnej sudkyňi neexistuje, subjektívny pocit navrhovateľa nie je v tomto smere určujúci. Podstatné skutočnosti odôvodňujúce irelevanciu tvrdenia o konaní „vylúčeného sudcu“ sú jednak explicitné vylúčenie podania námietky zaujatosti samotným navrhovateľom a zároveň vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá sa vo veci necítila byť zaujatá. Nadväzne v tomto štádiu konania nie je daný právny dôvod na posudzovanie (ne)zaujatosti konajúceho sudcu nadriadeným súdom.

Odvolateľ poukazuje tiež na rozhodnutia (niektorých) krajských súdov o vylúčení všetkých sudcov konajúceho/okresného súdu. Je potrebné zdôrazniť, že tieto rozhodnutia nie sú v súdnej veci záväzné (§ 135, § 226 O.s.p.) a zároveň väčšia časť nadriadených súdov (zhodne ako konajúci odvolací súd nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu). Takéto konštatovanie vyplýva i z aktuálnej judikačnej činnosti Najvyššieho súdu SR. Samotná skutočnosť, že predmetom konania je údajný nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci. Osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu sudcovskej funkcie má, ako aj vo veciach týkajúcich sa súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu (bližšie napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 54/2012, 1Nc 16/2012).

Zároveň platí, že procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy a procesné úkony a rozhodovať podľa nich (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 329/2004). Súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie totiž nie je záväzok súdu rozhodovať v súlade so skutkovými a právnymi názormi účastníka konania.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.